Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 2ας Μαρτίου 2016*

«Ασφαλιστικά μέτρα — Αίτηση αναιρέσεως — Διοικητική διαδικασία — Δημοσίευση αποφάσεως με την οποία διαπιστώνεται παράνομη σύμπραξη στην ευρωπαϊκή αγορά υπεροξειδίου του υδρογόνου και υπερβορικού άλατος — Απόφαση της Επιτροπής με την οποία απορρίπτεται αίτημα εμπιστευτικής μεταχειρίσεως ορισμένων πληροφοριών που περιλαμβάνονται στην απόφαση με την οποία διαπιστώνεται η σύμπραξη — Ανακοίνωση περί συνεργασίας — Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης με την οποία απορρίπτεται η προσφυγή κατά της ανωτέρω αποφάσεως — Αίτημα αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως — Fumus boni juris — Επείγον — Στάθμιση συμφερόντων»

Στην υπόθεση C-162/15 P-R,

με αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως και προσωρινών μέτρων δυνάμει των άρθρων 278 ΣΛΕΕ και 279 ΣΛΕΕ, η οποία υποβλήθηκε στις 6 Οκτωβρίου 2015,

Evonik Degussa GmbH, με έδρα το Essen (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους C. Steinle, C. von Köckritz και A. Richter, Rechtsanwälte,

αιτούσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους G. Meessen και M. Kellerbauer, καθώς από την F. van Schaik,

καθής πρωτοδίκως,

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα M. Szpunar,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Η Evonik Degussa GmbH, με την αίτηση αναιρέσεως που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Απριλίου 2015, ζήτησε από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 28ης Ιανουαρίου 2015, Evonik Degussa κατά Επιτροπής (T-341/12, EU:T:2015:51, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με τη οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της κατά της αποφάσεως C(2012) 3534 τελικό της Επιτροπής, της 24ης Μαΐου 2012, περί απορρίψεως της αιτήσεως εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που υπέβαλε η Evonik Degussa, κατ'

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

εφαρμογήν του άρθρου 8 της αποφάσεως 2011/695/ΕΕ του προέδρου της Επιτροπής, της 13ης Οκτωβρίου 2011, σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού (υπόθεση COMP/38.620 — Υπεροξείδιο του υδρογόνου και υπερβορικό άλας) (στο εξής: επίδικη απόφαση).

2 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 6 Οκτωβρίου 2015 η αιτούσα υπέβαλε την υπό κρίση αίτηση προσωρινών μέτρων, βάσει των άρθρων 278 ΣΛΕΕ και 279 ΣΛΕΕ, με την οποία ζητήθηκε από το Δικαστήριο να αναστείλει την εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως και να διατάξει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή μέχρι την έκδοση της αποφάσεως επί της αναιρέσεως στην υπόθεση C-162/15 P να μη δημοσιεύσει μη εμπιστευτικό κείμενο, με αναλυτικότερες πληροφορίες ως προς την αιτούσα σε σχέση με το μη εμπιστευτικό κείμενο που δημοσιεύθηκε το 2007, της αποφάσεως C(2006) 1766 τελικό της Επιτροπής, της 3ης Μαΐου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ κατά των Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA και Arkema SA (υπόθεση COMP/38.620 — Υπεροξείδιο του υδρογόνου και υπερβορικό άλας), περίληψη της οποίας δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (ΕΕ 2006, L 353, σ. 54, στο εξής: απόφαση PHP).

3 Η Επιτροπή κατέθεσε τις παρατηρήσεις της στις 29 Οκτωβρίου 2015.

Ιστορικό της διαφοράς και της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως

4 Στην απόφαση PHP η Επιτροπή διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, ότι η Degussa AG, νυν Evonik Degussa GmbH, είχε συμμετάσχει σε παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ εντός του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ), με δεκαέξι άλλες εταιρίες που δραστηριοποιούνται στον κλάδο του υπεροξειδίου του υδρογόνου και του υπερβορικού άλατος. Δεδομένου ότι η αιτούσα ήταν η πρώτη εταιρία που επικοινώνησε με την Επιτροπή, τον Δεκέμβριο 2002, κατ' εφαρμογήν της ανακοινώσεως της τελευταίας σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 2002, C 45, σ. 3, στο εξής: ανακοίνωση του 2002 περί συνεργασίας), και, στο πλαίσιο αυτό, συνεργάστηκε πλήρως με την Επιτροπή, παρέχοντας όλες τις πληροφορίες που γνώριζε σχετικά με την παράβαση, της χορηγήθηκε πλήρης απαλλαγή από το πρόστιμο.

5 Το 2007 δημοσιεύθηκε στον διαδικτυακό τόπο της Γενικής Διευθύνσεως «Ανταγωνισμός» της Επιτροπής το πρώτο μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP.

6 Με έγγραφο που απέστειλε η Επιτροπή στην αιτούσα στις 28 Νοεμβρίου 2011 της γνωστοποίησε την πρόθεσή της να δημοσιεύσει νέο μη εμπιστευτικό και αναλυτικότερο κείμενο της αποφάσεως PHP, το οποίο θα περιείχε το σύνολο της εν λόγω αποφάσεως, με την εξαίρεση ορισμένων πληροφοριών εμπιστευτικού χαρακτήρα. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή ζήτησε από την αιτούσα να προσδιορίσει για ποιες από τις πληροφορίες που περιλαμβάνονται στην απόφαση PHP ζητεί εμπιστευτική μεταχείριση.

7 Εκτιμώντας ότι το ως άνω μη εμπιστευτικό και αναλυτικότερο κείμενο της αποφάσεως PHP περιείχε εμπιστευτικές πληροφορίες ή στοιχεία που εμπίπτουν στο επιχειρηματικό απόρρητο, η αιτούσα γνωστοποίησε στην Επιτροπή, με έγγραφο της 23ης Δεκεμβρίου 2011, ότι αντιτίθεται στη σκοπούμενη δημοσίευση. Προς στήριξη των αντιρρήσεών της, η αιτούσα προέβαλε, ειδικότερα, ότι το εν λόγω μη εμπιστευτικό κείμενο περιείχε πολλές πληροφορίες τις οποίες είχε θέσει υπόψη της Επιτροπής βάσει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, καθώς και τα ονόματα πολλών συνεργατών της και ενδείξεις σχετικά με τις εμπορικές της σχέσεις. Κατά την αιτούσα η σκοπούμενη δημοσίευση θα παραβίαζε, μεταξύ άλλων, τις αρχές της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ίσης μεταχειρίσεως και θα έβλαπτε τις έρευνες που διενεργεί η Επιτροπή.

8 Με επιστολή της 15ης Μαρτίου 2012 η Επιτροπή ενημέρωσε την αιτούσα ότι δέχεται να απαλείψει από το μη εμπιστευτικό κείμενο που προορίζεται για δημοσίευση όλες τις πληροφορίες που καθιστούν ευθέως ή εμμέσως δυνατό τον εντοπισμό της πηγής των πληροφοριών που είχαν κοινοποιηθεί βάσει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, καθώς και τα ονόματα των συνεργατών της αιτούσας. Αντιθέτως η Επιτροπή εκτίμησε ότι δεν ήταν δικαιολογημένη η τήρηση του απορρήτου όσον αφορά τις λοιπές πληροφορίες των οποίων την εμπιστευτική μεταχείριση είχε ζητήσει η αιτούσα.

9 Κάνοντας χρήση της δυνατότητας που παρέχεται με την απόφαση 2011/695/ΕΕ του προέδρου της Επιτροπής, της 13ης Οκτωβρίου 2011, σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού (ΕΕ L 275, σ. 29, στο εξής: απόφαση σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων), η αιτούσα προσέφυγε στον σύμβουλο ακροάσεων, ζητώντας την απάλειψη από το προς δημοσίευση μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP όλων των πληροφοριών που η ίδια είχε παράσχει βάσει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας.

10 Με την επίδικη απόφαση ο σύμβουλος ακροάσεων απέρριψε, εξ ονόματος της Επιτροπής, τις αιτήσεις εμπιστευτικής μεταχειρίσεως της αιτούσας.

11 Ο σύμβουλος ακροάσεων επισήμανε, καταρχάς, τα όρια των καθηκόντων του, στο πλαίσιο των οποίων επιτρέπεται μόνο να εξετάσει εάν μια πληροφορία πρέπει να θεωρηθεί εμπιστευτική και όχι να θεραπεύσει τυχόν προσβολή των ευλόγων προσδοκιών που έχει προκαλέσει η Επιτροπή στην αιτούσα.

12 Επισήμανε, ακόμη, ότι ο μόνος λόγος με τον οποίο η αιτούσα αντιτίθεται στη δημοσίευση του νέου αναλυτικότερου μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως PHP είναι ότι αυτό περιέχει πληροφορίες παρασχεθείσες κατ' εφαρμογήν της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας και ότι η γνωστοποίηση τέτοιων πληροφοριών σε τρίτους ενδέχεται να της προξενήσει ζημία στο πλαίσιο αγωγών αποζημιώσεως που θα ασκηθούν ενώπιον εθνικών δικαστηρίων. Ωστόσο, κατά τον σύμβουλο ακροάσεων, η Επιτροπή διαθέτει ευρεία διακριτική ευχέρεια όσον αφορά το αν θα προβεί σε αναλυτικότερη δημοσίευση των αποφάσεών της, πέραν του ουσιώδους περιεχομένου τους. Επιπλέον, τυχόν παραπομπές σε έγγραφα που περιλαμβάνονται στον φάκελο της υποθέσεως δεν εμπίπτουν αυτές καθεαυτές στο επιχειρηματικό απόρρητο ούτε αποτελούν πληροφορίες εμπιστευτικού χαρακτήρα.

13 Κατά τον σύμβουλο ακροάσεων η αιτούσα δεν απέδειξε ότι η δημοσίευση των πληροφοριών που η ίδια είχε παράσχει στην Επιτροπή, προκειμένου να τύχει της επιείκειάς της βάσει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, θα μπορούσε να της προξενήσει σοβαρή ζημία. Σε κάθε περίπτωση, το συμφέρον επιχειρήσεως στην οποία η Επιτροπή έχει επιβάλει πρόστιμο για παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού να μη δημοσιοποιηθούν στο κοινό πληροφορίες σχετικά με την προσαπτόμενη σε αυτήν παράβαση δεν χρήζει ιδιαίτερης προστασίας. Ο σύμβουλος ακροάσεων υπενθύμισε, συναφώς, ότι οι αγωγές αποζημιώσεως αποτελούν μέρος της πολιτικής ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ότι, συνεπώς, η αιτούσα δεν μπορεί να επικαλεστεί έννομο συμφέρον προστασίας από τον κίνδυνο να ασκηθούν σε βάρος της τέτοιες αγωγές λόγω της συμμετοχής της στο καρτέλ που αποτελεί αντικείμενο της αποφάσεως PHP.

14 Ο σύμβουλος ακροάσεων εκτίμησε, επίσης, ότι δεν ήταν αρμόδιος να απαντήσει στο επιχείρημα της αιτούσας ότι η δημοσιοποίηση σε τρίτους των πληροφοριών τις οποίες η ίδια είχε παράσχει στην Επιτροπή στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας μπορεί να βλάψει το εν λόγω πρόγραμμα, καθώς το ζήτημα αυτό δεν εμπίπτει στα καθήκοντά του. Υπενθύμισε, συναφώς, ότι, κατά τη νομολογία, απόκειται αποκλειστικά στην Επιτροπή να εκτιμήσει κατά πόσον το πραγματικό και ιστορικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η καταλογιζόμενη συμπεριφορά πρέπει να γνωστοποιηθεί στο κοινό, υπό την προϋπόθεση ότι δεν περιλαμβάνονται σε αυτό εμπιστευτικές πληροφορίες.

15 Τέλος, κατά τον σύμβουλο ακροάσεων, εφόσον τα καθήκοντα που του έχουν ανατεθεί δυνάμει του άρθρου 8 της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων περιορίζονται στην εκτίμηση του κατά πόσον πρόκειται για πληροφορίες που εμπίπτουν στο επαγγελματικό απόρρητο ή χρήζουν εμπιστευτικής μεταχειρίσεως για άλλους λόγους, δεν μπορεί να αποφανθεί επί του επιχειρήματος της αιτούσας ότι η δημοσιοποίηση των πληροφοριών που είχε παράσχει στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας θα συνεπαγόταν αδικαιολόγητη διαφορετική μεταχείρισή της σε σχέση με άλλους μετέχοντες στην παράβαση που διαπιστώθηκε με την απόφαση PHP.

16 Η αιτούσα άσκησε στη συνέχεια προσφυγή κατά της επίδικης πράξεως και υπέβαλε αίτηση προσωρινών μέτρων.

17 Ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτή την αίτηση προσωρινών μέτρων με τη διάταξη Evonik Degussa κατά Επιτροπής (T-341/12 R, EU:T:2012:604). Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, όμως, την προσφυγή, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, κατά της οποίας η αιτούσα άσκησε αναίρεση όπως αναφέρεται στη σκέψη 1 της παρούσας διατάξεως.

18 Μετά την έκδοση της ανωτέρω αποφάσεως η Επιτροπή ενημέρωσε την αιτούσα ότι πρόκειται να δημοσιεύσει μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP αναλυτικότερο από το μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως αυτής το οποίο δημοσιεύτηκε το 2007. Κατόπιν τούτου η αιτούσα υπέβαλε την υπό κρίση αίτηση προσωρινών μέτρων.

Αιτήματα των διαδίκων

19 Η αιτούσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναστείλει την εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως έως ότου το Δικαστήριο αποφανθεί επί της ουσίας·

— να διατάξει την Επιτροπή έως ότου το Δικαστήριο αποφανθεί επί της ουσίας να μη δημοσιεύσει στον διαδικτυακό της τόπο και οπουδήποτε αλλού και να μην καταστήσει προσβάσιμο σε τρίτους μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP με αναλυτικότερες πληροφορίες ως προς την αιτούσα σε σχέση με το μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως αυτής το οποίο είναι προς το παρόν διαθέσιμο και το οποίο δημοσιεύθηκε στον διαδικτυακό τόπο της Γενικής Διευθύνσεως «Ανταγωνισμός» της Επιτροπής·

— να διατάξει τη λήψη κάθε μέτρου που είναι κατά την κρίση του ορθό και πρόσφορο υπό συγκεκριμένες συνθήκες, και

— να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

20 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση στο σύνολό της και να καταδικάσει την αιτούσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως προσωρινών μέτρων

21 Προκειμένου να κριθεί η παρούσα αίτηση πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 160, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προβλέπει ότι οι αιτήσεις προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν «το αντικείμενο της διαφοράς, τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται». Επομένως, η αναστολή εκτελέσεως και τα λοιπά προσωρινά μέτρα μπορούν να διατάσσονται από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

εφόσον αποδεικνύεται ότι η χορήγησή τους δικαιολογείται εκ πρώτης όψεως από τα πραγματικά και νομικά στοιχεία (fumus boni juris) και ότι είναι επείγοντα, υπό την έννοια ότι είναι αναγκαίο, προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία των συμφερόντων του αιτούντος, να διαταχθούν και να παραγάγουν τα αποτελέσματά τους πριν από την έκδοση της αποφάσεως στην κύρια υπόθεση. Οι προϋποθέσεις αυτές τίθενται σωρευτικώς, οπότε οι αιτήσεις προσωρινών μέτρων πρέπει να απορρίπτονται όταν δεν πληρούται έστω και μία από αυτές. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων προβαίνει επίσης, κατά περίπτωση, στη στάθμιση των εμπλεκόμενων συμφερόντων (διατάξεις του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, σκέψη 14, καθώς και AGC Glass Europe κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, σκέψη 21).

Επί του fumus boni juris

22 Κατά πάγια νομολογία η περί fumus boni juris προϋπόθεση πληρούται όταν ένας τουλάχιστον από τους λόγους που έχει προβάλει ο διάδικος που ζητεί τα προσωρινά μέτρα προς στήριξη της κύριας υποθέσεως κρίνεται, εκ πρώτης όψεως, ως μη στερούμενος σοβαρού ερείσματος. Τούτο συντρέχει ειδικότερα, όταν ένας από τους προβληθέντες λόγους καταδεικνύει την ύπαρξη δυσχερών νομικών ζητημάτων η επίλυση των οποίων δεν είναι προφανής και απαιτεί, επομένως, επισταμένη εξέταση, η οποία δεν μπορεί να γίνει από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων, αλλά πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο της κύριας υποθέσεως, ή όταν η μεταξύ των διαδίκων συζήτηση αποκαλύπτει την ύπαρξη σοβαρής νομικής διαφωνίας, η λύση της οποίας δεν είναι προφανής [διάταξη του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου, Επιτροπή κατά Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, σκέψη 67].

23 Στο παρόν πλαίσιο, όμως, το στοιχείο ότι η αίτηση προσωρινών μέτρων αποσκοπεί μάλλον στην αναστολή της εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως, παρά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έχει συνέπειες για την εκτίμηση της υπάρξεως του fumus boni juris (διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου Technische Glaswerke Ilmenau κατά Επιτροπής, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, σκέψη 16, και του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου Ελλάδα κατά Επιτροπής, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, σκέψη 21).

24 Συγκεκριμένα, οι λόγοι και τα επιχειρήματα που προβάλλονται από την αιτούσα κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έστω και αν είναι σοβαροί, δεν αρκούν από μόνα τους για να δικαιολογήσουν κατά νόμο την αναστολή της εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως. Για να αποδειχθεί ότι πληρούται η προϋπόθεση του fumus boni juris η αιτούσα θα πρέπει, επίσης, να δείξει ότι οι λόγοι και τα επιχειρήματα που είχαν προβληθεί κατά της νομιμότητας της επίδικης αποφάσεως στο πλαίσιο της προσφυγής μπορούν να δικαιολογήσουν εκ πρώτης όψεως τη χορήγηση της αναστολής εκτελέσεως (διάταξη του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Ελλάδας, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, σκέψη 22).

25 Κατά συνέπεια, όσον αφορά την υπό κρίση αίτηση προσωρινών μέτρων, πρέπει να ληφθεί υπόψη κατά την εκτίμηση της προϋποθέσεως σχετικά με την ύπαρξη fumus boni juris, αφενός, ότι η επίδικη απόφαση, της οποίας η εκτέλεση ζητείται να ανασταλεί, έχει ήδη εξεταστεί, τόσο από πραγματικής όσο και από νομικής απόψεως, από δικαιοδοτικό όργανο της Ένωσης και, αφετέρου, ότι το τελευταίο αποφάνθηκε ότι η προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής ήταν αβάσιμη (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου Technische Glaswerke Ilmenau κατά Επιτροπής, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, σκέψη 19). Επομένως, η υποχρέωση να προβληθούν, στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως προσωρινών μέτρων, νομικοί λόγοι που να είναι, εκ πρώτης όψεως, ιδιαιτέρως σοβαροί απορρέει ιδίως από το γεγονός ότι οι λόγοι αυτοί πρέπει να μπορούν να θέσουν εν αμφιβόλω την εκτίμηση στην οποία προέβη επί της ουσίας το Γενικό Δικαστήριο όταν αποφάνθηκε επί της επιχειρηματολογίας που είχε προβάλει πρωτοδίκως η προσφεύγουσα (βλ., υπ' αυτή την έννοια, διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου Technische Glaswerke Ilmenau κατά Επιτροπής, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, σκέψη 20, καθώς και του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου Ελλάδα κατά Επιτροπής, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, σκέψη 24).

26 Εν προκειμένω η αιτούσα προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως. Ο πρώτος λόγος στηρίζεται σε πλάνη του Γενικού Δικαστηρίου ως προς τον ορισμό της αρμοδιότητας του συμβούλου ακροάσεων ως προς την απόφασή του περί δημοσιεύσεως πληροφοριών δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφοι 2 και 3, της αποφάσεως σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων. Ο δεύτερος λόγος στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 339 ΣΛΕΕ, του άρθρου 30 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), καθώς και το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής ΕΣΔΑ) και το άρθρο 7 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και Ελευθεριών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης). Με τον τρίτο λόγο η αιτούσα προβάλλει παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου.

27 Επισημαίνεται, συναφώς, ότι ανεξαρτήτως της κρίσεώς του επί της ουσίας του πρώτου λόγου αναιρέσεως, το Δικαστήριο θα κληθεί να αποφανθεί επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, δεδομένου ότι η αρμοδιότητα του συμβούλου ακροάσεων να αποφασίζει επί του ζητήματος αν πληροφορίες που πρόκειται να δημοσιευθούν εμπίπτουν στο επαγγελματικό απόρρητο ή πρέπει σε κάθε περίπτωση να θεωρηθούν εμπιστευτικές, ζήτημα που αποτελεί το αντικείμενο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, όχι απλώς δεν αμφισβητείται από την αιτούσα, αλλά δεν εγείρει καμία προφανή αμφιβολία.

28 Εξάλλου, η επιχειρηματολογία προς στήριξη του δεύτερου λόγου ταυτίζεται, τουλάχιστον εν μέρει, με αυτή που προβλήθηκε στο πλαίσιο του τρίτου λόγου, με αποτέλεσμα οι δύο αυτοί λόγοι να πρέπει να εξετασθούν από κοινού προκειμένου να κριθεί αν υφίσταται ως προς αυτούς fumus boni juris.

29 Υπενθυμίζεται στο πλαίσιο αυτό ότι, όσον αφορά τη διαφορά σχετικά με την προσωρινή προστασία των φερόμενων ως εμπιστευτικών πληροφοριών, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων μπορεί, καταρχήν, να κρίνει ότι δεν συντρέχει fumus boni juris μόνον όταν ελλείπει προδήλως ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των επίμαχων πληροφοριών, διότι, άλλως, θα παραβλεπόταν ο εγγενώς παρεπόμενος και προσωρινός χαρακτήρας της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων [διάταξη του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου, Επιτροπή κατά Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, σκέψη 68].

30 Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως βάλλει κατά των σκέψεων 76 έως 127 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, στις οποίες το Γενικό Δικαστήριο απέκλεισε, αφενός, το ενδεχόμενο να θεωρηθεί ότι οι επίδικες πληροφορίες εμπίπτουν στο επαγγελματικό απόρρητο, λόγω του ότι πρόκειται για παρωχημένες πληροφορίες, και, αφετέρου, το ενδεχόμενο, σε κάθε περίπτωση, οι πληροφορίες αυτές να θεωρηθούν εμπιστευτικές βάσει του επαγγελματικού απορρήτου απλώς και μόνο επειδή η επιχείρηση τις κοινοποίησε οικειοθελώς στην Επιτροπή για να υπαχθεί στο πρόγραμμα επιείκειας.

31 Η αιτούσα υποστηρίζει καταρχάς ότι, σε αντίθεση προς τα συμπεράσματα που διατύπωσε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 84 έως 86 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, οι εν λόγω πληροφορίες δεν έπαψαν να είναι εμπιστευτικές απλώς και μόνο επειδή χρονολογούνται από πέντε και πλέον ετών και θα έπρεπε, κατά συνέπεια, να θεωρηθεί ότι εμπίπτουν στο επαγγελματικό απόρρητο. Η αιτούσα επισημαίνει, συναφώς, ότι η νομολογία που παρατίθεται από το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να εφαρμοστεί εν προκειμένω και ότι, αντιθέτως, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 7, του κανονισμού 1049/2001, η ύπαρξη οικονομικού συμφέροντος μπορεί να εμποδίσει τη δημοσίευση πληροφοριών για διάστημα μέχρι και 30 ετών. Κατά την αιτούσα οι επίδικες πληροφορίες εξακολουθούν να αποτελούν «ουσιώδη στοιχεία της εμπορικής της καταστάσεως», αν μη τι άλλο διότι αποδεικνύεται ότι η δημοσίευσή τους θα μπορούσε να της προξενήσει σοβαρή ζημία, όπως αναγνώρισε το ίδιο το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 105 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως.

32 Δεύτερον, όσον αφορά τον χαρακτηρισμό των επίδικων πληροφοριών, σε κάθε περίπτωση, ως εμπιστευτικών, η αιτούσα υποστηρίζει καταρχάς ότι, σε αντίθεση προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 92 και 93 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, η δημοσίευση αποσπασμάτων από δηλώσεις όσων έχουν ζητήσει να υπαχθούν σε καθεστώς επιείκειας πρέπει να πληροί τα ίδια κριτήρια με τη δημοσίευση των δηλώσεων αυτών. Η συλλογιστική που οδήγησε το Δικαστήριο να ερμηνεύσει τον κανονισμό 1049/2001 στην απόφαση Επιτροπή κατά EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) υπό την έννοια ότι επιτρέπει να θεμελιωθεί γενικό τεκμήριο διακινδυνεύσεως των εμπορικών συμφερόντων όσων μετέχουν σε μια διαδικασία στον τομέα των συμπράξεων, όταν οι δηλώσεις όσων έχουν ζητήσει να υπαχθούν σε καθεστώς επιείκειας δημοσιοποιηθούν, πρέπει να εφαρμοστεί και για την περίπτωση δημοσιεύσεως αποσπασμάτων που αντλούνται από τις δηλώσεις αυτές και αναπαράγονται, σε ευθύ ή πλάγιο λόγο, στο μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως της Επιτροπής. Αυτό ισχύει κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι η δημοσίευση τέτοιων αποσπασμάτων θα αντέβαινε στις διαβεβαιώσεις της Επιτροπής ως προς τις δηλώσεις όσων ζητούν να υπαχθούν σε καθεστώς επιείκειας στο σημείο 32 της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας και στο σημείο 40 της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε υποθέσεις συμπράξεων (καρτέλ) (ΕΕ 2006, C 298, σ. 17, στο εξής: ανακοίνωση του 2006 περί συνεργασίας). Έτσι, η διάκριση που κάνει η Επιτροπή μεταξύ, αφενός, της δημοσιεύσεως των εγγράφων που υποβάλλονται από όσους ζητούν να υπαχθούν σε καθεστώς επιείκειας και, αφετέρου, της δημοσιεύσεως πληροφοριών οι οποίες αντλούνται από τα έγγραφα αυτά είναι τυπολατρική και αντιβαίνει όχι μόνο στη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου αλλά και σε άλλες κρίσιμες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης.

33 Πρέπει, επίσης, να ληφθεί υπόψη εν προκειμένω ότι η Επιτροπή είχε ήδη δημοσιεύσει το 2007 μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP και ότι είχε έτσι ήδη προβεί στη στάθμιση, όπως αναφέρεται στη σκέψη 106 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, μεταξύ των συμφερόντων υπέρ της δημοσιεύσεως της επίδικης αποφάσεως και των αντίθετων συμφερόντων. Η διοικητική διαδικασία της Επιτροπής περατώθηκε το αργότερο με τη δημοσίευση αυτή, όπως αναγνωρίστηκε στη σκέψη 172 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως. Επομένως, από την ημερομηνία της δημοσιεύσεως δεν εφαρμοζόταν πλέον το άρθρο 30 του κανονισμού 1/2003 και το ζήτημα της προσβάσεως στις πληροφορίες υπαγόταν μόνο στον κανονισμό 1049/2001.

34 Εξάλλου, σε αντίθεση προς όσα αναφέρονται στις σκέψεις 107 έως 111 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, τα συμφέροντα της αιτούσας έχρηζαν αντικειμενικά προστασίας. Συγκεκριμένα, αυτό που είχε σημασία για την αιτούσα δεν ήταν να αποφύγει την καταβολή αποζημιώσεων ή την αποκάλυψη διαπιστώσεων της Επιτροπής σχετικά με την εξέλιξη της παραβάσεως. Αυτό που την ενδιέφερε ήταν να εξασφαλίσει την προστασία που προβλέπουν οι ανακοινώσεως του 2002 και του 2006 περί συνεργασίας για τις δηλώσεις της οι οποίες έγιναν αποκλειστικά στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας, με την πεποίθηση ότι θα διασφαλιζόταν ο εμπιστευτικός τους χαρακτήρας, και με τις οποίες η αιτούσα προέβη στην αυτοενοχοποίησή της.

35 Τέλος, στις σκέψεις 123 έως 127 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο κακώς απέρριψε τον λόγο ακυρώσεως που στηριζόταν σε παράβαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ και του άρθρου 7 του Χάρτη. Ως προς το ζήτημα αυτό η αιτούσα υποστηρίζει ότι η αποκάλυψη του περιεχομένου των δηλώσεών της, κατά παράβαση της ανακοινώσεως 2002 περί συνεργασίας και της πάγιας πρακτικής της Επιτροπής, σαφώς δεν μπορεί να θεωρηθεί προβλέψιμη συνέπεια της συμμετοχής στη σύμπραξη.

36 Στο πλαίσιο των επιχειρημάτων της προς στήριξη του τρίτου λόγου αναιρέσεως η αιτούσα προσθέτει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την υποχρέωση αιτιολογήσεως, καθώς και τις αρχές της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου, παραλείποντας να λάβει επαρκώς υπόψη το ότι η Επιτροπή είχε ήδη δημοσιεύσει το 2007 μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP. Κατά την αιτούσα με τη δημοσίευση αυτή η Επιτροπή είχε αποφασίσει ότι οι πληροφορίες που είχαν απαλειφθεί δεν αφορούσαν τα ουσιώδη στοιχεία της αιτιολογίας της αποφάσεως PHP, υπό την έννοια του άρθρου 30 του κανονισμού 1/2003. Εξάλλου, δεδομένου ότι η

δημοσίευση αυτού του πρώτου μη εμπιστευτικού κειμένου δεν είχε χαρακτηριστεί ως προσωρινή, μπορούσε να συναχθεί ότι η Επιτροπή είχε κρίνει οριστικά ότι τα αποσπάσματα που απαλείφθηκαν δεν άξιζε να δημοσιευθούν. Μια τέτοια ευμενής διοικητική πράξη δεν θα μπορούσε, καταρχήν, να αποσυρθεί ή να ανακληθεί, τουλάχιστον στο μέτρο που έχει εκδοθεί νομίμως, όπως εν προκειμένω.

37 Τέλος, η Επιτροπή, σε αντίθεση προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 155 έως 157 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, δεν μπορούσε να μεταβάλει την πάγια πρακτική της να διατηρεί τον εμπιστευτικό χαρακτήρα πληροφοριών όπως οι επίμαχες, δεδομένου ότι μετά την περάτωση της διαδικασίας η Επιτροπή δεσμευόταν από τις ανακοινώσεις περί συνεργασίας και από τον κανονισμό 1049/2001. Επιπλέον, η Επιτροπή μπορούσε να τροποποιήσει ελεύθερα το πρόγραμμα επιείκειας και στο μέλλον να αναγνωρίζει πιο περιορισμένη προστασία των δηλώσεων όσων ζητούν να υπαχθούν σε καθεστώς επιείκειας.

38 Η Επιτροπή αμφισβητεί την επιχειρηματολογία της αιτούσας.

39 Απαντώντας στον δεύτερο λόγο αναιρέσεως η Επιτροπή αντιτείνει, πρώτον, ότι το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, απλώς, ότι η αιτούσα δεν απέδειξε, σύμφωνα με τη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου, τους λόγους για τους οποίους οι επίδικες πληροφορίες παρά την παρέλευση μεγάλου χρονικού διαστήματος εξακολουθούσαν να είναι, κατ' εξαίρεση, ουσιώδη στοιχεία της εμπορικής καταστάσεως της ίδιας ή τρίτου και δικαιούνταν κατά συνέπεια την προστασία του άρθρου 30, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003. Στην πραγματικότητα, κατά την Επιτροπή, οι πληροφορίες αυτές σε κάθε περίπτωση δεν αφορούν το επαγγελματικό απόρρητο ή την προστασία της εμπιστευτικής μεταχειρίσεως, δεδομένου ότι οι παραβάσεις που περιγράφονται ανέρχονται, χωρίς εξαίρεση, σε χρονικό διάστημα απώτερο της δεκαετίας.

40 Δεύτερον, η Επιτροπή φρονεί, καταρχάς, ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι ο κανονισμός 1049/2001 και η σχετική νομολογία, δεδομένου του πεδίου εφαρμογής τους, δεν μπορούν να θεωρηθούν κρίσιμα. Συγκεκριμένα, εν προκειμένω δεν τίθεται ζήτημα προσβάσεως στα έγγραφα αλλά δημοσιεύσεως των διαπιστώσεων ως προς τα πραγματικά περιστατικά στις οποίες προέβη η Επιτροπή στο πλαίσιο της αιτιολογήσεως της αποφάσεως PHP. Σε κάθε περίπτωση, στην απόφαση Επιτροπή κατά EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) έγινε δεκτό ότι θεσμικό όργανο μπορεί να στηρίζεται σε γενικά τεκμήρια που ισχύουν για ορισμένες κατηγορίες εγγράφων, ενώ οι ιδιώτες δεν έχουν τη δυνατότητα αυτή. Εξάλλου, η δημοσίευση των διαπιστώσεων αυτών δεν παραβιάζει καμία άλλη δέσμευση της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, ακόμη και αν από το γράμμα του σημείου 32 της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας δημιουργήθηκε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των εγγράφων που προσκομίζονται στην Επιτροπή κατ' εφαρμογήν της εν λόγω ανακοινώσεως, η διάταξη αυτή δεν δημιούργησε δικαιολογημένη προσδοκία ως προς το ότι οι πληροφορίες που περιλαμβάνονται στα έγγραφα αυτά δεν θα αξιοποιούνταν από την Επιτροπή για την περιγραφή των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την παράβαση στο πλαίσιο της αιτιολογήσεως της αποφάσεως PHP και, στο πλαίσιο αυτό, δεν θα δημοσιοποιούνταν. Έτσι, δεν ήταν τυπολατρική η διάκριση μεταξύ των εγγράφων, αφενός, και των διαπιστώσεων πραγματικών περιστατικών εκ μέρους της Επιτροπής ως προς τα πραγματικά περιστατικά που συγκροτούν την παράβαση, αφετέρου.

41 Επίσης, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η Επιτροπή είχε ήδη δημοσιεύσει το 2007 μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP. Σε αντίθεση προς όσα επισημαίνει η αιτούσα, το Γενικό Δικαστήριο δεν έκρινε επ' αυτού, στις σκέψεις 155, 156 και 161 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι δεύτερη δημοσίευση υπάγεται στην «ελεύθερη» διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής, στο μέτρο που υπογράμμισε ρητώς τον ειδικό περιορισμό της ευχέρειας κατά το άρθρο 30, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1/2003. Εξάλλου, δεν μπορεί να θεωρηθεί ούτε ότι από τον χρόνο που γίνεται μια πρώτη προσωρινή δημοσίευση «δεν εφαρμόζεται πλέον» το άρθρο 30 του κανονισμού αυτού. Ένας τέτοιος περιορισμός δεν βρίσκει έρεισμα στο γράμμα της εν λόγω διατάξεως και αντιβαίνει στον σκοπό των άρθρων 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ και 15, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

42 Εξάλλου, η δήλωση της αιτούσας κατά το παρόν στάδιο της διαδικασίας ότι αυτό που την ενδιαφέρει δεν είναι να αποφύγει την καταβολή αποζημιώσεων ούτε η αποκάλυψη διαπιστώσεων της Επιτροπής σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την παράβαση, έρχεται σε αντίθεση με τα επιχειρήματα που προέβαλε πρωτοδίκως, όπως προκύπτουν από τη σκέψη 83 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως.

43 Τέλος, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον λόγο ακυρώσεως που στηριζόταν στην παράβαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ και του άρθρου 7 του Χάρτη. Συγκεκριμένα, ακόμη και αν το δικαίωμα προστασίας της ιδιωτικής ζωής, το οποίο κατοχυρώνεται από τις ανωτέρω διατάξεις, περιλαμβάνει καταρχήν την προστασία της υπολήψεως και της τιμής ενός προσώπου όπως και την προστασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου έχει διευκρινίσει ότι το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ δεν προστατεύει από προσβολή της υπολήψεως η οποία προκύπτει, κατά τρόπο που μπορεί να προβλεφθεί, από τις ενέργειες του ίδιου του προσώπου, όπως από τη διάπραξη ποινικού αδικήματος. Το συμπέρασμα αυτό ισχύει mutatis mutandis για τις προβλέψιμες συνέπειες λόγω παραβάσεως του δικαίου ανταγωνισμού της Ένωσης. Υπό τις συνθήκες αυτές η αιτούσα έπρεπε να θεωρεί αναμενόμενο, από τη στιγμή που διέπραξε την παράβαση η οποία διαπιστώθηκε με την απόφαση PHP, σε περίπτωση αποκαλύψεως και διώξεως της παραβάσεως αυτής να δημοσιοποιηθούν λεπτομέρειες σχετικά με τις ενέργειές της, στο μέτρο που είναι κρίσιμες για τη διαπίστωση της παραβάσεως.

44 Όσον αφορά τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δημοσιεύοντας ένα πρώτο μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP το 2007 δεν άσκησε κατά τρόπο αμετάκλητο τη διακριτική της ευχέρεια ως προς τα τμήματα της αποφάσεως αυτής που έπρεπε να δημοσιευθούν. Στην πραγματικότητα με την πρώτη αυτή δημοσίευση ούτε ευθέως ούτε έμμεσα έδειξε ότι παραιτείται από τη δυνατότητα να δημοσιεύσει στο μέλλον αναλυτικότερο μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP. Η ανάγκη να υπάρξει μεταγενέστερη δημοσίευση θα μπορούσε να δικαιολογηθεί λόγω του ότι ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των πληροφοριών είναι παροδικός, ως εκ τούτου ενδέχεται να απαιτείται νέα εκτίμηση μετά την παρέλευση κάποιου χρονικού διαστήματος. Θα ήταν, έτσι, ανακριβές να υποστηριχθεί, ειδικότερα, ότι η Επιτροπή είχε αποφασίσει ότι οι πληροφορίες που απαλείφθηκαν δεν αποτελούσαν ουσιώδες μέρος της αποφάσεως αυτής και ότι κατά συνέπεια η δημοσίευσή τους δεν ήταν αναγκαία για να ικανοποιηθεί το συμφέρον του κοινού να ενημερωθεί. Στην πραγματικότητα η Επιτροπή αποφάσισε, απλώς, να δημοσιεύσει αρχικά τα τμήματα του κειμένου της εν λόγω αποφάσεως τα οποία κατά βάση δεν ενέπιπταν στο επαγγελματικό απόρρητο, κατά τρόπο που δεν επιδέχεται αμφισβήτηση, ώστε να μπορέσει στη συνέχεια να εξετάσει λεπτομερώς τα επιχειρήματα των ενδιαφερόμενων μερών κατά τα οποία τα λοιπά τμήματα ενέπιπταν στο επαγγελματικό απόρρητο. Δεν ελήφθη ούτε εκφράστηκε, ρητώς ή έμμεσα, απόφαση κατά την οποία τα λοιπά τμήματα του κειμένου δεν ήταν ουσιώδη ή δεν άξιζε να δημοσιευθούν.

45 Τέλος, ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 161 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή δημοσίευσε αρχικώς μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP το 2007 χωρίς να το χαρακτηρίσει ως προσωρινό δεν σημαίνει ότι παρέσχε στην αιτούσα συγκεκριμένη διαβεβαίωση ότι δεν πρόκειται στο μέλλον να δημοσιευθεί αναλυτικότερο μη εμπιστευτικό κείμενο της εν λόγω αποφάσεως, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 135 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως.

46 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, μπορεί να θεωρηθεί ότι η βασική κριτική που διατυπώνει η αιτούσα κατά της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως είναι ότι δεν έκρινε ότι, κατ' ουσίαν, τόσο η πρόσβαση στα έγγραφα που υποβάλλονται από επιχείρηση στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας όσο και η αποκάλυψη αποσπασμάτων των εγγράφων αυτών, είτε σε ευθύ είτε σε πλάγιο λόγο, καταλήγουν στο ίδιο αποτέλεσμα, δηλαδή στο να καταστήσουν διαθέσιμες σε τρίτους τις ίδιες πληροφορίες. Αυτή η γνωστοποίηση θα έπρεπε κατά συνέπεια να απαγορεύεται, όπως και το να δίνεται πρόσβαση στις πληροφορίες, στο μέτρο που πρέπει να θεωρηθεί ότι και αυτή ενδέχεται να θίξει τα εμπορικά συμφέροντα των οικείων επιχειρήσεων. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγω εν

προκειμένω, δεδομένου ότι η Επιτροπή μετά τις αντιρρήσεις της αιτούσας είχε ήδη παραλείψει από τη δημοσίευση τις επίδικες πληροφορίες και που η αιτούσα μπορούσε, έτσι, εύλογα να αναμένει ότι το ζήτημα του εμπιστευτικού τους χαρακτήρα είχε κριθεί οριστικά.

47 Ανεξαρτήτως της αξίας των επιχειρημάτων της Επιτροπής, το βάσιμο των οποίων θα εξεταστεί από το δικαστήριο της ουσίας, διαπιστώνεται ότι πρόκειται για σύνθετο νομικό ζήτημα η λύση του οποίου δεν είναι προφανής και, κατά συνέπεια, δεν ελλείπει προδήλως ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των επίμαχων πληροφοριών.

48 Συγκεκριμένα, διαπιστώνεται καταρχάς ότι το Δικαστήριο δεν έχει ακόμη αποφανθεί επί του ζητήματος των κριτηρίων που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για να κριθεί αν μια συγκεκριμένη πληροφορία αποτελεί επαγγελματικό απόρρητο ούτε, όπως διευκρινίστηκε και στη διάταξη του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου Evonik Degussa κατά Επιτροπής (T-341/12 R, EU:T:2012:604, σκέψη 44), επί του ζητήματος του εμπιστευτικού χαρακτήρα πληροφοριών όπως οι επίμαχες στην παρούσα υπόθεση.

49 Όσον αφορά τα ειδικότερα επιχειρήματα των μερών, επισημαίνονται τα εξής.

50 Καταρχάς, πράγματι, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, η δημοσιοποίηση πληροφοριών βάσει του άρθρου 30 του κανονισμού 1/2003 και το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα βάσει του κανονισμού 1049/2001 είναι ζητήματα διακριτά από νομικής απόψεως. Όπως, όμως, προβάλλει η αιτούσα, στο μέτρο που η επίμαχη δημοσιοποίηση αφορά αποσπάσματα εγγράφων, φαίνεται να οδηγεί, σε παρόμοια κατάσταση, από λειτουργικής απόψεως, με την πρόσβαση στα έγγραφα αυτά. Συγκεκριμένα, ανεξαρτήτως της νομικής βάσεως βάσει της οποίες δημοσιοποιούνται οι πληροφορίες, η δημοσιοποίηση αυτή συνεπάγεται κατ' ανάγκη ότι οι εν λόγω πληροφορίες περιέρχονται σε γνώση τρίτων και κατά συνέπεια παύει να προστατεύεται ο εμπιστευτικός τους χαρακτήρας (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 89).

51 Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο καθώς, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η αιτούσα δεν βάλλει κατά του ότι η Επιτροπή δημοσίευσε τις εκτιμήσεις της περί τα πραγματικά περιστατικά στις οποίες στηρίχθηκε η απόφαση PHP. Στην πραγματικότητα η αιτούσα αναγνωρίζει ρητώς το δικαίωμα αυτό της Επιτροπής. Αντιθέτως, η αιτούσα αμφισβητεί τη δυνατότητα της Επιτροπής να δημοσιεύει αποσπάσματα των επίμαχων εγγράφων, που παρατίθενται κάποιες φορές σε ευθύ ή και έμμεσο λόγο, με την κατά λέξη αναπαραγωγή των δηλώσεων που έκανε η αιτούσα στο πλαίσιο προγράμματος επιείκειας.

52 Υπό τις συνθήκες αυτές πράγματι δεν εφαρμόζεται ευθέως η νομολογία σχετικά με την πρόσβαση στον φάκελο κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 1049/2004. Δεν μπορεί, όμως, να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να είναι πάντως κρίσιμες οι εκτιμήσεις που οδήγησαν το Δικαστήριο στη νομολογία αυτή να κρίνει ότι η Επιτροπή μπορούσε να θεωρήσει ότι η αποκάλυψη των εγγράφων που περιλαμβάνονται σε φάκελο σχετικό με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ θίγει, καταρχήν, την προστασία των εμπορικών δικαιωμάτων των επιχειρήσεων που εμπλέκονται στη διαδικασία αυτή.

53 Ειδικότερα το Δικαστήριο έκρινε ότι τυχόν γενικευμένη πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα, ανεξαρτήτως του ότι ήταν οικειοθελής η διαβίβασή τους στην Επιτροπή στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας, θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την ισορροπία που θέλησε να διασφαλίσει ο νομοθέτης της Ένωσης με τον κανονισμό 1/2003 και τον κανονισμό (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ L 123, σ. 18) μεταξύ της υποχρεώσεως των οικείων επιχειρήσεων να γνωστοποιούν στην Επιτροπή ευαίσθητες ενδεχομένως εμπορικές πληροφορίες προκειμένου να της παρασχεθεί η δυνατότητα να διαπιστώσει την ύπαρξη συμπράξεως και να εκτιμήσει αν αυτή η σύμπραξη είναι συμβατή με το άρθρο 101 ΣΛΕΕ, αφενός, και της εγγυήσεως ενισχυμένης προστασίας που προσήκει,

όσον αφορά το επαγγελματικό και το επιχειρηματικό απόρρητο, στις κατ' αυτόν τον τρόπο διαβιβασθείσες στην Επιτροπή πληροφορίες, αφετέρου (απόφαση Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψεις 90 και 97).

54 Δεν φαίνεται, όμως, να μπορεί να αποκλειστεί εκ των προτέρων το ενδεχόμενο η αποκάλυψη αποσπασμάτων των οικείων εγγράφων στο μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως αυτής να έχει τα ίδια αποτελέσματα, στο μέτρο που θα αντιστοιχούσε, κατ' ουσίαν, σε μια γενικευμένη, έστω και μερική, πρόσβαση στα έγγραφα αυτά.

55 Σε μια τέτοια περίπτωση, σε αντίθεση με όσα υπαινίσσεται η Επιτροπή, δεν θα επρόκειτο για χρήση εκ μέρους ιδιώτη ενός τεκμηρίου το οποίο προορίζεται αποκλειστικά για την Επιτροπή αλλά για εφαρμογή, κατ' αναλογία, σε παρόμοια κατάσταση του σκεπτικού βάσει του οποίου το Δικαστήριο στήριξε το εν λόγω τεκμήριο και, τελικά, για θεμελίωση επί του ίδιου σκεπτικού ενός αντίστροφου τεκμηρίου κατά το οποίο οι οικείες επιχειρήσεις μπορούν καταρχήν να αναμένουν ότι οι πληροφορίες τις οποίες προσκομίζουν στο πλαίσιο προγράμματος επιείκειας καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο, εκτός αν το τεκμήριο αυτό ανατραπεί.

56 Εξάλλου, όπως υπενθυμίζει η αιτούσα, θα μπορούσαν να θεωρηθούν κρίσιμες στο πλαίσιο αυτό η αιτιολογική σκέψη 26 της οδηγίας 2014/104/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Νοεμβρίου 2014, σχετικά με ορισμένους κανόνες που διέπουν τις αγωγές αποζημίωσης βάσει του εθνικού δικαίου για παραβάσεις των διατάξεων του δικαίου ανταγωνισμού των κρατών μελών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ L 349, σ. 1), στην οποία, προκειμένου να προστατευθεί το πρόγραμμα επιείκειας, ορίζεται ρητώς ότι ισχύει εξαίρεση από τη δημοσιοποίηση για την παράθεση «αυτούσιων χωρίων από δηλώσεις για επιείκεια», όπως και για τις ίδιες τις δηλώσεις.

57 Δεύτερον, όσον αφορά τα επιχειρήματα που προέβαλε η αιτούσα προς στήριξη του δεύτερου και του τρίτου λόγου αναιρέσεως, κατά τα οποία το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης κρίνοντας ότι η δημοσιοποίηση των επίδικων πληροφοριών δεν αντέβαινε στις διαβεβαιώσεις της Επιτροπής ως προς τις δηλώσεις όσων ζητούν να υπαχθούν σε καθεστώς επιείκειας στο σημείο 32 της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας και στο σημείο 40 της ανακοινώσεως του 2006 περί συνεργασίας, επισημαίνεται ότι η διάκριση που φαίνεται να κάνει η Επιτροπή μεταξύ των επίδικων εγγράφων και των πληροφοριών που περιλαμβάνονται σε αυτά, και όχι μεταξύ των εγγράφων αυτών και των διαπιστώσεων ως προς τα πραγματικά περιστατικά στις οποίες προέβη η Επιτροπή βάσει του περιεχομένου των εγγράφων, δεν είναι τόσο προφανής, ειδικότερα στο μέτρο που οι πληροφορίες αυτές παρουσιάζονται ως αποσπάσματα των οικείων εγγράφων.

58 Συγκεκριμένα, η προστασία του επαγγελματικού απορρήτου έχει ως αντικείμενο τις πληροφορίες που αξίζει να προστατευθούν κατ' αυτόν τον τρόπο και εξειδικεύεται με την απαγόρευση να δοθεί σε τρίτους πρόσβαση στον υλικό φορέα στον οποίο αποθηκεύονται οι πληροφορίες αυτές, όπως σε ένα έγγραφο. Με άλλα λόγια, ο εμπιστευτικός χαρακτήρας ενός εγγράφου φαίνεται να εξαρτάται μόνο από τα χαρακτηριστικά και τη φύση των πληροφοριών τις οποίες περιλαμβάνει. Όπως επισημαίνει η αιτούσα, αυτό φαίνεται να συνάγεται από το άρθρο 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 773/2004, το οποίο αναφέρεται σε «πληροφοριακά στοιχεία, συμπεριλαμβανομένων των εγγράφων» τα οποία η Επιτροπή δεν μπορεί ούτε να κοινοποιήσει ούτε να καταστήσει προσπελάσιμα.

59 Αν θεωρηθεί αβάσιμη η διάκριση στην οποία προβαίνει η Επιτροπή μεταξύ των επίδικων εγγράφων και των πληροφοριών που περιλαμβάνονται σε αυτά, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο, όπως υποστηρίζει η αιτούσα, η αντιμετώπιση των αποσπασμάτων των εμπιστευτικών εγγράφων να πρέπει να είναι η ίδια με αυτή που επιφυλάσσεται στα έγγραφα αυτά ιδίως από τις ανακοινώσεις του 2002 και του 2006 περί συνεργασίας, στα σημεία 32 και 40 αντιστοίχως.

60 Ως προς το ζήτημα αυτό πρέπει να υπομνησθεί ότι όταν η Επιτροπή θεσπίζει κανόνες συμπεριφοράς που αποσκοπούν να αναπτύξουν εξωτερικά αποτελέσματα έναντι των επιχειρήσεων, όπως οι κανόνες που περιλαμβάνονται στις ανακοινώσεις του 2002 και του 2006 περί συνεργασίας, δεν μπορεί να παρεκκλίνει από τους κανόνες αυτούς σε συγκεκριμένη περίπτωση χωρίς να αιτιολογήσει τη στάση της αυτή κατά τρόπο σύμφωνο προς την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Πράγματι, θεσπίζοντας τέτοιους κανόνες συμπεριφοράς και αναγγέλλοντας με τη δημοσίευσή τους ότι θα τους εφαρμόζει πλέον στις περιπτώσεις τις οποίες οι κανόνες αυτοί αφορούν, το εν λόγω θεσμικό όργανο αυτοπεριορίζεται κατά την άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως και δεν μπορεί να αποκλίνει από τους κανόνες αυτούς, διότι άλλως οι αποφάσεις του ενδέχεται να ακυρωθούν λόγω παραβιάσεως γενικών αρχών του δικαίου, όπως είναι η ίση μεταχείριση ή η προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψεις 209 έως 211, καθώς και Quinn Barlo κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-70/12 P, EU:C:2013:351, σκέψη 53).

61 Στις σκέψεις, όμως, 32 και 33 της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, η Επιτροπή είχε θεωρήσει ότι κανονικά «η αποκάλυψη, σε οποιαδήποτε χρονική στιγμή, εγγράφων που έχει λάβει στο πλαίσιο της παρούσας ανακοίνωσης θα θέσει σε κίνδυνο την προστασία των σκοπών των επιθεωρήσεων και των ερευνών κατά την έννοια του άρθρου 4 παράγραφος 2 του [κανονισμού 1049/2001]» και ότι «[ο]ποιαδήποτε γραπτή δήλωση προς την Επιτροπή σχετικά με την παρούσα ανακοίνωση αποτελεί μέρος του σχετικού φακέλου της Επιτροπής. Δεν πρέπει να αποκαλύπτεται ή να χρησιμοποιείται για λόγους διαφορετικούς από αυτούς που αφορούν την εφαρμογή του άρθρου 81 [ΕΚ]». Ομοίως, στο σημείο 40 της ανακοινώσεως του 2006 περί συνεργασίας, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι «η δημόσια αποκάλυψη εγγράφων ή καταγραμμένων δηλώσεων που έχει λάβει στο πλαίσιο της παρούσας ανακοίνωσης θα έθετε σε κίνδυνο ορισμένα δημόσια ή ιδιωτικά συμφέροντα, όπως για παράδειγμα, την προστασία του σκοπού των ελέγχων και των ερευνών κατά την έννοια του άρθρου 4 παράγραφος 2 του [κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001], ακόμη και μετά την έκδοση της αποφάσεως», διευρύνοντας έτσι ρητά τους λόγους που επιβάλλουν να διατηρηθεί ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των εγγράφων και για τα λοιπά συμφέροντα που προστατεύονται με το άρθρο 4, περιλαμβανομένων έτσι των εμπορικών συμφερόντων της παραγράφου 2, πρώτη περίπτωση, του εν λόγω άρθρου.

62 Το γεγονός ότι στις ανακοινώσεις αυτές, στις σκέψεις 31 και 39 αντίστοιχα, περιλαμβάνεται πανομοιότυπη πρόβλεψη κατά την οποία «[τ]ο γεγονός ότι μια επιχείρηση τυγχάνει απαλλαγής από τα πρόστιμα ή μείωσης του ύψους τους δεν την απαλλάσσει από την αστική ευθύνη που συνεπάγεται η συμμετοχή της σε μια παράβαση του άρθρου 81 [ΕΚ]» δεν φαίνεται αφεαυτού επαρκές για να αποκλείσει τη δυνατότητα των οικείων επιχειρήσεων να θεωρήσουν ότι τα επίμαχα έγγραφα θα αντιμετωπισθούν ως εμπιστευτικά. Ειδικότερα, δεδομένου του γενικού χαρακτήρα της ανωτέρω προβλέψεως, το μόνο που φαίνεται να επισημαίνει είναι το ότι το γεγονός ότι μια επιχείρηση έχει ωφεληθεί από όσα προβλέπονται στις εν λόγω ανακοινώσεις, ιδίως όσον αφορά τη διοικητική ευθύνη των επιχειρήσεων αυτών λόγω παραβάσεως του δικαίου του ανταγωνισμού, δεν μπορεί να περιορίσει την αστική ευθύνη των εν λόγω επιχειρήσεων, και δεν φαίνεται να προκύπτει από την πρόβλεψη αυτή ότι η Επιτροπή θα δημοσιοποιήσει τα επαγγελματικά απόρρητα των επιχειρήσεων τα οποία μπορούν να αποτελέσουν αποδεικτικά στοιχεία για την αστική ευθύνη ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

63 Εξάλλου, κάτι τέτοιο θα ερχόταν σε αντίθεση με το σημείο 35α της ανακοινώσεως του 2006 περί συνεργασίας, όπως τροποποιήθηκε με την ανακοίνωση της Επιτροπής με τίτλο «Τροποποιήσεις της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε υποθέσεις συμπράξεων (καρτέλ)» (ΕΕ 2015, C 256, σ. 1), κατά το οποίο «η Επιτροπή δεν θα αποστείλει σε καμία χρονική στιγμή σε εθνικό δικαστήριο τις εταιρικές δηλώσεις περί επιεικούς μεταχείρισης για χρήση σε αγωγές αποζημίωσης για παραβιάσεις [των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ]».

64 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, δεν μπορεί να αποκλειστεί εξαρχής το ενδεχόμενο μια επιχείρηση να αναμένει από την Επιτροπή να μη δημοσιοποιήσει τα επίμαχα έγγραφα, στο σύνολό τους ή εν μέρει, κοινοποιώντας τα σε τρίτους ή αποκαλύπτοντάς τα υπό τη μορφή αποσπασμάτων στο μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως με την οποία διαπιστώνεται παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ.

65 Σε κάθε περίπτωση, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή μπορεί να δημοσιεύσει, βάσει του άρθρου 30 του κανονισμού 1/2003, τις επίδικες πληροφορίες, δεν μπορεί να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο να απαιτείται η Επιτροπή, ακόμη και χωρίς να έχει δοθεί κάποια διαβεβαίωση στην οποία θα στηριζόταν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των επιχειρήσεων, να προβεί σε σαφείς και ακριβείς διευκρινίσεις σχετικά με την πρακτική που ακολουθεί κατά τη λήψη αποφάσεων, και εφόσον δεν συμβαίνει αυτό, τυχόν διευκρίνιση ως προς κανόνες που δεν είναι σαφείς να μην γίνεται σε βάρος του διοικούμενου και της χρηστής διοικήσεως, αλλά με την έκδοση νέων κανόνων που θα ισχύουν για μελλοντικές υποθέσεις και θα έχουν την αναγκαία σαφήνεια.

66 Τούτο απαιτείται κατά μείζονα λόγο στην υπό κρίση υπόθεση, δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε ήδη δημοσιεύσει μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP. Κατά τη δημοσίευση, όμως, αυτή η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη τις αντιρρήσεις που είχε προβάλει η αιτούσα και δεν είχε περιλάβει στο κείμενο τις περισσότερες από τις πληροφορίες για τις οποίες η αιτούσα είχε ζητήσει εμπιστευτική μεταχείριση.

67 Βεβαίως η Επιτροπή, όπως η ίδια επισημαίνει, δεν είχε αποφανθεί επί των αντιρρήσεων της αιτούσας. Το μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP δεν είχε, όμως, δημοσιευθεί ως προσωρινό κείμενο, όπως προκύπτει από τη σκέψη 160 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως και με την απόφαση αυτή είχε περατωθεί η διοικητική διαδικασία.

68 Υπό τις συνθήκες αυτές θα μπορούσε να τεθεί το ζήτημα κατά πόσον μπορεί να εφαρμοστεί το άρθρο 30 του κανονισμού 1/2003 για μεταγενέστερη δημοσίευση, τουλάχιστον όσον αφορά τη δυνατότητα της Επιτροπής να δημοσιεύσει κείμενο αναλυτικότερο από το προηγούμενο μη εμπιστευτικό κείμενο χωρίς να εκθέτει τους λόγους για τους οποίους επιβάλλεται να δημοσιευθεί ένα τέτοιο κείμενο μετά την παρέλευση μεγάλου χρονικού διαστήματος από τη δημοσίευση του πρώτου κειμένου.

69 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, δεν ελλείπει προδήλως ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των επίδικων πληροφοριών.

70 Εξάλλου, δεδομένου ότι η συλλογιστική αυτή ισχύει και όσον αφορά τις εκτιμήσεις του συμβούλου ακροάσεων στην επίδικη απόφαση και άρα και για την εκτίμηση της προσφυγής, επαρκεί για την απόδειξη του fumus boni juris βάσει της νομολογίας που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 23 έως 25 της παρούσας διατάξεως.

Επί του επείγοντος

71 Προκειμένου να αποδείξει τον επείγοντα χαρακτήρα των προσωρινών μέτρων που ζητεί, η αιτούσα υποστηρίζει προκαταρκτικώς ότι στο πλαίσιο αυτό πρέπει να στηριχθεί στην παραδοχή ότι οι επίδικες πληροφορίες είναι εμπιστευτικές υπό την έννοια του άρθρου 339 ΣΛΕΕ, του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ, καθώς και του άρθρου 7 του Χάρτη. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η αίτηση αναιρέσεως της αιτούσας στρέφεται ρητώς κατά του τμήματος της αποφάσεως στο οποίο το Γενικό Δικαστήριο δεν έκανε δεκτό ότι οι πληροφορίες αυτές εμπίπτουν στην προστασία των ανωτέρω διατάξεων, το Γενικό Δικαστήριο θα αποφανθεί επί του ζητήματος αυτού κατά τη διαδικασία επί της ουσίας της υποθέσεως.

72 Εκκινώντας από αυτή την παραδοχή η αιτούσα υποστηρίζει ότι η αποκάλυψη των επίδικων πληροφοριών θα της προξενούσε σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία.

73 Όσον αφορά, ειδικότερα, τη βαρύτητα της ζημίας, η αιτούσα υποστηρίζει ότι η δημοσίευση των εν λόγω πληροφοριών θα οδηγούσε στην οριστική απώλεια της αξίας που ενέχει η εμπιστευτικότητά τους, θα επέτρεπε να χρησιμοποιηθούν οι πληροφορίες αυτές στο πλαίσιο αγωγών αποζημιώσεως σε βάρος της και θα έθιγε τη φήμη της στο πλαίσιο των εμπορικών σχέσεων που διατηρεί με τους

πελάτες της. Εξάλλου, δεδομένου ότι η δημοσίευση θα γινόταν στο διαδίκτυο, τούτο θα είχε ως συνέπεια οι πληροφορίες αυτές από τη στιγμή της δημοσιεύσεως να είναι στη διάθεση των πελατών, των ανταγωνιστών και των προμηθευτών της αιτούσας, καθώς και των οικονομικών αναλυτών και ενός ευρύτερου κοινού, όλοι δε οι ανωτέρω θα μπορούν να έχουν πρόσβαση σε αυτές και να τις αξιοποιούν ελεύθερα.

74 Όσον αφορά τον προβαλλόμενο ανεπανόρθωτο χαρακτήρα της ζημίας, η αιτούσα επισημαίνει εξαρχής ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτή η αίτηση αναιρέσεως που έχει ασκήσει, δεν θα μπορούσε να αποκατασταθεί η ζημία που θα υφίστατο από τη δημοσίευση των επίδικων πληροφοριών, τόσο μη περιουσιακή ζημία που συνδέεται με τη φήμη της όσο και τυχόν οικονομική ζημία. Συγκεκριμένα, καταρχάς δεν θα μπορούσε να αναιρεθεί το γεγονός ότι θα είχαν λάβει γνώση των πληροφοριών αυτών όσοι θα τις είχαν ήδη συμβουλευθεί. Επίσης, δεν θα μπορούσε να υπάρξει οικονομική αποκατάσταση της μη περιουσιακής ζημίας, ως εκ της φύσεώς της. Τέλος, η οικονομική ζημία δεν θα μπορούσε να προσδιοριστεί και να καθοριστεί επαρκώς αριθμητικά, δεδομένου ότι θα ήταν ποικίλης φύσεως και εκτάσεως.

75 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι η παραδοχή στην οποία στηρίζει την επιχειρηματολογία της η αιτούσα και κατά την οποία οι επίδικες πληροφορίες είναι εμπιστευτικές ως εκ του περιεχομένου τους είναι αβάσιμη. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί επί του ζητήματος αυτού, κρίνοντας ότι οι πληροφορίες αυτές πρέπει να θεωρηθούν παρωχημένες και, έτσι, δεδομένου ότι η αιτούσα δεν απέδειξε με ποιον τρόπο δικαιολογείται πλέον να παρασχεθεί σε αυτές, κατ' εξαίρεση, η προστασία του άρθρου 30, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, οι πληροφορίες αυτές δεν δικαιούνται, πλέον, προστασίας. Η αιτούσα δεν μπορεί, έτσι, να στηριχθεί στη διάταξη του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Pilkington Group, [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], καθώς οι πληροφορίες τις οποίες αφορούσε η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η διάταξη αυτή ήταν ειδικές εμπορικές πληροφορίες οι οποίες, λόγω του περιεχομένου τους, μπορούσαν να καλυφθούν από το επαγγελματικό απόρρητο, ενώ εν προκειμένω η προβαλλόμενη ζημία δεν θα προκαλούνταν λόγω του περιεχομένου των επίδικων πληροφοριών αλλά για εξωγενείς λόγους, όπως η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που υποστηρίζει η αιτούσα ότι στήριξε στην πρακτική και τις ανακοινώσεις της Επιτροπής.

76 Ειδικότερα, η Επιτροπή εντοπίζει δύο είδη ζημίας την οποία υποστηρίζει η αιτούσα ότι θα υποστεί από τη δημοσίευση των επίδικων πληροφοριών και φρονεί ότι η βαρύτητά τους δεν αποδεικνύεται επαρκώς κατά νόμον.

77 Όσον αφορά την οικονομική επιβάρυνση από τυχόν καταδίκες στο πλαίσιο αστικών δικών, η Επιτροπή υποστηρίζει, αφενός, ότι η καθοριστική αιτία μιας τέτοιας ζημίας δεν θα ήταν η επίμαχη δημοσίευση αλλά η συμμετοχή της αιτούσας στην παράβαση που διαπίστωσε η Επιτροπή στην απόφαση PHP. Αφετέρου, δεν θεωρείται άξιο προστασίας το συμφέρον επιχειρήσεως, η οποία έχει αποδεδειγμένα μετάσχει σε σύμπραξη, να αποφύγει αγωγές αποζημιώσεως.

78 Όσον αφορά τις επιπτώσεις στην εικόνα της αιτούσας, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι τέτοιες συνέπειες απέρρεαν και από τη δημοσίευση το 2007 του πρώτου μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως PHP και ότι, σε κάθε περίπτωση, μια τέτοια ζημία δεν θα ήταν αρκούντως σοβαρή ώστε να δικαιολογείται η λήψη προσωρινών μέτρων. Προσθέτει ότι η αιτούσα δεν μπορεί να προβάλει κανένα συμφέρον το οποίο να δικαιολογεί ειδική προστασία, καθώς σκοπεί να αποτρέψει τη δημοσίευση πρόσθετων πληροφοριών σχετικών με τα πραγματικά περιστατικά της παραβάσεως, κατά μείζονα δε λόγο καθώς τα αποσπάσματα που αφορά η σκοπούμενη δημοσίευση δεν περιλαμβάνουν καμία αξιολογική κρίση που θα μπορούσε να δυσφημήσει την αιτούσα και να προκαλέσει σοβαρή βλάβη στη φήμη της.

79 Όσον αφορά τον ανεπανόρθωτο χαρακτήρα της ζημίας τον οποίο προβάλλει η αιτούσα, η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι μετά την ανάγνωσή τους οι επίμαχες πληροφορίες θα παραμείνουν στη μνήμη ή στον ηλεκτρονικό φορέα αποθηκεύσεως του αποδέκτη τους, ακόμη και αν στη συνέχεια η δημοσίευσή τους

ανακληθεί. Κάτι τέτοιο δεν έχει, όμως, καθοριστική σημασία στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν βάλλει κατά της εκτιμήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, στις σκέψεις 84 έως 86 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, κατά την οποία οι επίμαχες πληροφορίες δεν περιλαμβάνουν κανένα στοιχείο με ιδιαιτέρως ευαίσθητο περιεχόμενο το οποίο, σε περίπτωση δημοσιοποιήσεως, θα προσπόριζε εμπορικά πλεονεκτήματα στους εμπορικούς της εταίρους και τους ανταγωνιστές της.

80 Όσον αφορά τον αυξημένο κίνδυνο ήττας σε αγωγές αποζημιώσεως, η Επιτροπή υπενθυμίζει, αφενός, ότι η χρηματική ζημία δεν μπορεί να θεωρείται ανεπανόρθωτη, εκτός από εξαιρετικές περιπτώσεις, δεδομένου ότι μπορεί να υπάρξει χρηματικό αντιστάθμισμα αυτής. Τούτο συμβαίνει ιδίως, αν ελλείψει των αιτουμένων προσωρινών μέτρων η αιτούσα κινδυνεύει να περιέλθει σε κατάσταση λόγω της οποίας είναι δυνατόν να τεθεί σε κίνδυνο η ίδια η ύπαρξή της ή να μεταβληθούν ανεπανόρθωτα τα μερίδια αγοράς που κατέχει. Στην αίτησή της όμως η αιτούσα δεν υποστήριξε ότι η επικείμενη δημοσίευση θα θέσει σε κίνδυνο την ίδια της την ύπαρξη ή θα οδηγήσει σε ανεπανόρθωτη μεταβολή των μεριδίων αγοράς που κατέχει. Αφετέρου, η Επιτροπή φρονεί ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η αιτούσα, η διάταξη του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558] δεν ασκεί επιρροή προκειμένου να αποδειχθεί η προβαλλόμενη αδυναμία να προσδιοριστεί και να ποσοτικοποιηθεί επαρκώς η οικονομική ζημία που θα υφίστατο η αιτούσα λόγω των αγωγών αποζημιώσεως. Ειδικότερα, στη διάταξη αυτή κρίθηκε ότι δεν ήταν δυνατόν να προσδιοριστεί ο αριθμός και το είδος όλων των προσώπων που έλαβαν γνώση των πληροφοριών οι οποίες δημοσιεύθηκαν και να προσδιοριστούν έτσι οι συγκεκριμένες επιπτώσεις που μπορούσε να έχει η δημοσίευση των πληροφοριών επί των εμπορικών και οικονομικών συμφερόντων της οικείας επιχειρήσεως, λαμβανομένου ιδίως υπόψη ότι οι επίμαχες πληροφορίες στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η ανωτέρω διάταξη αποτελούσαν ευαίσθητες εμπορικές πληροφορίες και αφορούσαν επομένως stricto sensu επιχειρηματικό απόρρητο. Αντιθέτως, κατά την Επιτροπή, η οικονομική ζημία που προβάλλει εν προκειμένω η αιτούσα συνδέεται μόνο με αγωγές αποζημιώσεως ή και αγωγές με αναγωγικό αίτημα ως επακόλουθο παραβάσεως του δικαίου του ανταγωνισμού. Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι δεν ήταν αδύνατον να προσδιορισθεί ο κύκλος των προσώπων τα οποία θα μπορούσαν, ως θύματα της συμπράξεως, να ασκήσουν αγωγή αποζημιώσεως κατά της αιτούσας, η ζημία της θα μπορούσε να προσδιοριστεί και να ποσοτικοποιηθεί επαρκώς. Σε κάθε περίπτωση, η προβαλλόμενη οικονομική ζημία είναι αμιγώς υποθετική, δεδομένου ότι ήταν αδύνατον να προβλεφθεί η επιρροή που θα μπορούσε να έχει τυχόν χρήση των επίδικων πληροφοριών σε αγωγές, εκκρεμείς ή μελλοντικές, κατά της αιτούσας.

81 Η Επιτροπή φρονεί, τέλος, ότι καθώς δεν είναι σοβαρή η ζημία που προβάλλει η αιτούσα ότι θα υποστεί λόγω της προσβολής της εικόνας της, δεν απαιτείται να εξετασθεί αν η πρόσθετη προσβολή της φήμης της που ενδέχεται να προκύψει από την αποκάλυψη των επίδικων πληροφοριών μπορεί να θεωρηθεί ανεπανόρθωτη.

82 Προκειμένου να κριθεί αν τα ζητηθέντα προσωρινά μέτρα είναι επείγοντα, πρέπει να υπομνησθεί ότι σκοπός της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων είναι η διασφάλιση της πλήρους αποτελεσματικότητας της μελλοντικής αμετάκλητης αποφάσεως, προκειμένου να αποφεύγονται τα κενά στην έννομη προστασία που διασφαλίζει το Δικαστήριο. Προς επίτευξη του σκοπού αυτού, το επείγον πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την ανάγκη εκδόσεως προσωρινής αποφάσεως, προκειμένου να αποτραπεί η πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στον διάδικο που ζητεί την προσωρινή προστασία (διάταξη του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου Λητώ Μαιευτικό Γυναικολογικό και Χειρουργικό Κέντρο κατά Επιτροπής, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, σκέψη 18 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

83 Εν προκειμένω η αιτούσα, στηριζόμενη στη διάταξη του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], υποστηρίζει ότι η δημοσιοποίηση των επίδικων πληροφοριών μπορούσε να της προξενήσει ζημία λόγω της ίδιας της φύσεως των πληροφοριών αυτών.

84 Επισημαίνεται ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, αφενός, η αιτούσα στο πλαίσιο της αναιρέσεώς της έβαλε κατά της εκτιμήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, στις σκέψεις 84 έως 127 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, κατά την οποία οι επίδικης πληροφορίες δεν αποτελούν επιχειρηματικό απόρρητο και δεν εμπίπτουν ούτε στο επαγγελματικό απόρρητο, και, αφετέρου, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 46 έως 69 της παρούσας διατάξεως, μια prima facie εξέταση των επιχειρημάτων που προβάλλονται προς στήριξη των σχετικών λόγων αναιρέσεως δεν οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ελλείπει προδήλως ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των πληροφοριών αυτών.

85 Κατά συνέπεια, προκειμένου να κριθεί το επείγον στην υπό κρίση υπόθεση πρέπει να ληφθεί υπόψη η ίδια παραδοχή από την οποία εκκίνησε, για αντίστοιχους λόγους, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η διάταξη του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, σκέψεις 38 και 47] κατά την οποία οι επίδικες πληροφορίες εμπίπτουν στο επαγγελματικό απόρρητο (βλ., a contrario, διάταξη του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου AGC Glass Europe κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, σκέψεις 29 έως 33).

86 Με βάση την παραδοχή αυτή, η αποκάλυψη των επίδικων πληροφοριών θα οδηγούσε, κατ' ανάγκη, σε σημαντική ζημία της αιτούσας.

87 Συγκεκριμένα, όπως και οι επίδικες πληροφορίες στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η ανωτέρω διάταξη, οι πληροφορίες που κατά την αιτούσα είναι εμπιστευτικές, όπως προκύπτει από τη σκέψη 104 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, αφορούν ιδίως τον ρόλο της αιτούσας κατά την έναρξη και την εξέλιξη της παραβάσεως που διαπιστώθηκε με την απόφαση PHP και περιγράφουν αναλυτικά τις επαφές συμπαιγνίας και τις αντιανταγωνιστικές συμφωνίες στις οποίες μετείχε η αιτούσα, με αναφορά στις ονομασίες ορισμένων προϊόντων που αποτελούσαν αντικείμενο των εν λόγω επαφών και συμφωνιών, αριθμητικά στοιχεία σχετικά με τις τιμές καθώς και τους στόχους των μετεχόντων όσον αφορά τις τιμές και την κατανομή των μεριδίων αγοράς [βλ., κατ' αναλογία, διάταξη του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, σκέψη 47].

88 Εξάλλου, το ίδιο το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε στη σκέψη 105 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως ότι η δημοσιοποίηση των πληροφοριών των οποίων η αιτούσα ζητεί την εμπιστευτική μεταχείριση ενδέχεται να της προκαλέσει σοβαρή ζημία.

89 Εξάλλου, το επιχείρημα της Επιτροπής ότι μια τέτοια ζημία δεν θα έθιγε κάποιο συμφέρον της αιτούσας άξιο προστασίας δεν είναι πειστικό, καθώς εκλαμβάνει ως δεδομένο ότι οι επίδικες πληροφορίες δεν δικαιούνται, ως εκ της φύσεώς τους, προστασία βάσει του επαγγελματικού απορρήτου.

90 Όσον αφορά τον ανεπανόρθωτο χαρακτήρα της επίδικης δημοσιεύσεως, είναι πράγματι προφανές ότι η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως δεν θα μπορούσε να αναστρέψει τα αποτελέσματα της δημοσιεύσεως των επίδικων πληροφοριών, δεδομένου ότι δεν θα μπορούσε να αναιρεθεί το γεγονός ότι οι πληροφορίες αυτές περιήλθαν εις γνώση των προσώπων που διάβασαν την απόφαση αυτή [βλ., κατ' αναλογία, διατάξεις του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, σκέψη 48, καθώς και AGC Glass Europe κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, σκέψη 35].

91 Η αιτούσα φρονεί ότι ο ανεπανόρθωτος χαρακτήρας της δημοσιεύσεως των επίμαχων πληροφοριών συνεπάγεται τον ανεπανόρθωτο χαρακτήρα της ζημίας που θα υφίστατο λόγω της δημοσιεύσεως αυτής. Ως προς το ζήτημα αυτό εντοπίζει, κατ' ουσίαν, δύο είδη ζημίας που θα προκαλούσε η δημοσίευση των επίδικων πληροφοριών. Αφενός, θα της προκαλούσε οικονομική ζημία, στο μέτρο που οι πληροφορίες αυτές θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν εναντίον της στο πλαίσιο αγωγών

αποζημιώσεως και, σε κάθε περίπτωση, ένα ευρύ κοινό θα είχε στη διάθεσή του τις πληροφορίες αυτές και θα μπορούσε να τις χρησιμοποιήσει ελεύθερα και, αφετέρου, θα της προκαλούσε μη περιουσιακή ζημία, συνδεόμενη με τις επιπτώσεις στη φήμη της.

92 Χωρίς να απαιτείται να κριθεί αν είναι ανεπανόρθωτη η προβαλλόμενη μη περιουσιακή ζημία, αρκεί να υπομνησθεί, όσον αφορά το πρώτο είδος της προβαλλόμενης ζημίας, ότι πράγματι η χρηματική ζημία δεν μπορεί να θεωρείται ανεπανόρθωτη, εκτός από εξαιρετικές περιπτώσεις, δεδομένου ότι ένα χρηματικό αντιστάθμισμα μπορεί, κατά κανόνα, να επαναφέρει τον ζημιωθέντα στην προ της επελεύσεως της ζημίας κατάσταση. Τούτο όμως δεν ισχύει και η χρηματική ζημία μπορεί να θεωρηθεί ανεπανόρθωτη, εάν δεν είναι δυνατόν να εκφρασθεί αριθμητικώς (διάταξη του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου, Επιτροπή κατά Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, σκέψεις 50 έως 52 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

93 Στο μέτρο, όμως, που η αιτούσα υποστηρίζει ότι η αποκάλυψη των επίδικων πληροφοριών θα την εξέθετε σε αυξημένο κίνδυνο στο πλαίσιο αγωγών αποζημιώσεως εναντίον της, υπενθυμίζεται ότι η αβεβαιότητα που συνδέεται με την αποκατάσταση χρηματικής ζημίας στο πλαίσιο ενδεχόμενης αγωγής αποζημιώσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί, αυτή καθαυτήν, ως περίσταση ικανή να αποδείξει τον μη επανορθώσιμο χαρακτήρα τέτοιας ζημίας, υπό την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου. Πράγματι, στο στάδιο των ασφαλιστικών μέτρων, η δυνατότητα μεταγενέστερης αποκαταστάσεως της χρηματικής ζημίας στο πλαίσιο ενδεχόμενης αγωγής αποζημιώσεως η οποία θα μπορούσε να ασκηθεί κατόπιν της ακυρώσεως της προσβαλλομένης πράξεως είναι οπωσδήποτε αβέβαιη. Η διαδικασία, όμως, των ασφαλιστικών μέτρων δεν έχει ως σκοπό να υποκαταστήσει μια τέτοια αγωγή αποζημιώσεως προς εξάλειψη της αβεβαιότητας αυτής, δεδομένου ότι μοναδικός σκοπός της είναι η εξασφάλιση της πλήρους αποτελεσματικότητας της μελλοντικής οριστικής αποφάσεως στην επί της ουσίας δίκη, ήτοι, εν προκειμένω, της προσφυγής [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, σκέψη 53, καθώς και AGC Glass Europe κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, σκέψη 56].

94 Αντιθέτως, τα πράγματα είναι διαφορετικά όταν κατά την εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων είναι σαφές ότι η προβαλλόμενη ζημία, λαμβανομένων υπόψη της φύσεώς της και του προβλέψιμου τρόπου επελεύσεώς της, δεν θα μπορέσει να προσδιοριστεί και να αποτιμηθεί προσηκόντως, αν επέλθει, και ότι, επομένως, μια αγωγή αποζημιώσεως, στην πράξη, δεν θα καταστήσει δυνατή την αποκατάσταση της ζημίας αυτής. Τούτο ισχύει, μεταξύ άλλων, όσον αφορά τη δημοσίευση ειδικών και προβαλλομένων ως εμπιστευτικών εμπορικών πληροφοριών σχετικά με στοιχεία όπως τα επίμαχα εν προκειμένω, ιδίως οι ονομασίες των προϊόντων τα οποία αφορά η παράβαση, αριθμητικά στοιχεία σχετικά με τις τιμές, καθώς και οι στόχοι των μετεχόντων όσον αφορά τις τιμές [βλ., υπ' αυτή την έννοια, διάταξη του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, σκέψη 54].

95 Ως προς το ζήτημα αυτό επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ζημία που θα μπορούσε να υποστεί η αιτούσα εξαιτίας της δημοσιεύσεως όσων θεωρεί ως επιχειρηματικά απόρρητα ή πληροφοριών που εμπίπτουν, σε κάθε περίπτωση, στο επαγγελματικό απόρρητο θα ήταν διαφορετική, αναλόγως του αν τα πρόσωπα που θα ελάμβαναν γνώση των εν λόγω πληροφοριών θα ήταν οι πελάτες της, οι ανταγωνιστές της, οι προμηθευτές της, ή ακόμα οικονομικοί αναλυτές ή πρόσωπα από το ευρύ κοινό. Πράγματι, θα ήταν αδύνατον να προσδιορισθεί ο αριθμός και η ιδιότητα κάθε προσώπου που έλαβε όντως γνώση των δημοσιευθεισών πληροφοριών και να αξιολογηθεί, επομένως, ο συγκεκριμένος αντίκτυπος που θα μπορούσε να έχει η δημοσίευσή τους στα εμπορικά και οικονομικά συμφέροντα της αιτούσας [βλ., υπ' αυτή την έννοια, διάταξη του αντιπροέδρου του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, σκέψη 55].

96 Από τη στιγμή που αυτή τουλάχιστον η ζημία την οποία επικαλείται η αιτούσα μπορεί να θεωρηθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη, πρέπει να κριθεί ότι πληρούται εν προκειμένω η προϋπόθεση του επείγοντος.

Επί της σταθμίσεως των συμφερόντων

97 Όσον αφορά τη στάθμιση των συμφερόντων, η αιτούσα προβάλλει καταρχάς ότι η ζημία την οποία θα υφίστατο από την αποκάλυψη των επίδικων πληροφοριών θα ήταν ανεπανόρθωτη και θα έθιγε την απόφαση που θα εκδοθεί επί της ουσίας. Συγκεκριμένα, αν δεν ανασταλεί η δημοσίευση των πληροφοριών αυτών η αιτούσα, ακόμη και αν γίνει δεκτή επί της ουσίας η αίτηση αναιρέσεως, θα υποστεί την ίδια ζημία που θα υφίστατο σε περίπτωση απορρίψεώς της. Τούτο θα συνέβαινε κατά μείζονα λόγο καθώς οι επίδικες πληροφορίες θα δημοσιεύονταν στο διαδίκτυο, συνεπώς θα ήταν δυνατό να εντοπισθούν ακόμα και μετά την απάλειψή τους από τον διαδικτυακό τόπο της Επιτροπής. Η αιτούσα προσθέτει, συναφώς, ότι το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής που κατοχυρώνει το άρθρο 47, παράγραφος 1, του Χάρτη απαιτεί τη χορήγηση των προσωρινών μέτρων που έχουν ζητηθεί.

98 Επίσης, η αναστολή της δημοσιεύσεως των επίδικων πληροφοριών δεν θα έθιγε κανένα συμφέρον της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, καθώς η Επιτροπή έχει ήδη δημοσιεύσει μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP, έχει ήδη ικανοποιηθεί το συμφέρον προς πληροφόρηση του κοινού. Εξάλλου, καθώς η ίδια η Επιτροπή είχε αναγνωρίσει τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των επίμαχων πληροφοριών για πέντε έτη, θα ήταν εύλογο να αναμείνει μερικούς μήνες ακόμη και να διατηρήσει το υφιστάμενο, επί μακρόν, καθεστώς, έως ότου εκδοθεί αμετάκλητη απόφαση επί της ουσίας.

99 Τέλος, όσον αφορά τα συμφέροντα τρίτων και, ειδικότερα, όσων άσκησαν αγωγή αποζημιώσεως, η αιτούσα επισημαίνει ότι, αφενός, δεδομένου του μεγάλου χρονικού διαστήματος που μεσολάβησε μεταξύ του πέρατος της παραβάσεως και της εκδόσεως της αρχικής αποφάσεως της Επιτροπής, οι ενδιαφερόμενοι τρίτοι δεν είχαν κάποιο συμφέρον να δημοσιευθεί σύντομα αναλυτικότερο μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP και, αφετέρου, σε κάθε περίπτωση οι εν λόγω τρίτοι ενδιαφερόμενοι έχουν σε κάθε περίπτωση τη δυνατότητα να ζητήσουν είτε από την Επιτροπή να τους δοθεί πρόσβαση στις επίδικες πληροφορίες δυνάμει του κανονισμού 1049/2001 είτε από τα εθνικά δικαστήρια που έχουν επιληφθεί των αγωγών αποζημιώσεως να καλέσουν την Επιτροπή να διαβιβάσει τις πληροφορίες αυτές κατ' εφαρμογήν του άρθρου 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003.

100 Η Επιτροπή υπογραμμίζει, αντιθέτως, καταρχάς ότι τα επιχειρήματα και οι ισχυρισμοί που προβλήθηκαν προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως δεν είναι αρκούντως σοβαρά ώστε να υφίστανται fumus boni juris σε ιδιαίτερα έντονο βαθμό, κάτι που πρέπει να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της σταθμίσεως των συμφερόντων.

101 Επίσης, πρέπει να ληφθεί υπόψη το συμφέρον του κοινού να γνωρίζει το συντομότερο δυνατό την αιτιολογία κάθε πράξεως της Επιτροπής, το συμφέρον των επιχειρήσεων να γνωρίζουν ποια είναι η συμπεριφορά για την οποία μπορεί να τους επιβληθούν κυρώσεις και το συμφέρον των προσώπων που θίγονται από την παράβαση να γνωρίζουν τις λεπτομέρειές της προκειμένου να επικαλεσθούν, ενδεχομένως, τα δικαιώματά τους κατά των επιχειρήσεων που έλαβαν μέρος στην παράβαση.

102 Τέλος, προς συμμόρφωση με το άρθρο 15 ΣΛΕΕ, η αιτιολογία της δράσεως της Επιτροπής πρέπει να είναι στη διάθεση του κοινού με πληρότητα αλλά και εντός ευλόγου χρόνου. Αυτό δεν θα συνέβαινε αν, εν προκειμένω, η Επιτροπή έπρεπε να εξακολουθήσει να αναμένει, δέκα σχεδόν έτη μετά από την έκδοση της αποφάσεως PHP, για να δημοσιοποιήσει τις λεπτομέρειες της παραβάσεως στην οποία έλαβε μέρος η αιτούσα, παρότι η κατά το δυνατόν άμεση ενημέρωση συμβάλλει στον αποτελεσματικό σεβασμό του δικαιώματος αποζημιώσεως το οποίο έχει αναγνωρίσει η νομολογία στα θύματα των παραβάσεων του δικαίου του ανταγωνισμού. Κάθε καθυστέρηση κατά την αποκάλυψη των ουσιωδών περιστάσεων της παραβάσεως έχει ως αποτέλεσμα να παρεμποδίζει την άσκηση αγωγών αποζημιώσεως και, κατά συνέπεια, να θίγει την αποτελεσματικότητα της απαγορεύσεως των συμπράξεων που απαιτεί το άρθρο 101 ΣΛΕΕ, λαμβανομένων ιδίως υπόψη των δυνατοτήτων που έχουν οι ενάγοντες στις αγωγές αποζημιώσεως να αποδείξουν την ύπαρξη των απαιτούμενων περιστάσεων για να επιτύχουν να αποζημιωθούν καθώς και τους κανόνες περί παραγραφής που προβλέπονται από το εφαρμοστέο δίκαιο.

103 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στα επιχειρήματα αυτά πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, πρέπει να γίνει στάθμιση μεταξύ των κινδύνων που συνεπάγεται καθεμία από τις πιθανές λύσεις στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων. Συγκεκριμένα, τούτο απαιτεί να εξετασθεί ιδίως αν το συμφέρον του αιτούντος την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλόμενης πράξεως κατισχύει του συμφέροντος άμεσης εκτελέσεως της πράξεως αυτής. Κατά την εξέταση αυτή πρέπει να κριθεί αν τυχόν ακύρωση της πράξεως αυτής από τον δικαστή της ουσίας θα επέτρεπε να ανατραπεί η κατάσταση που θα προκληθεί από την άμεση εκτέλεση της πράξεως και, αντιστρόφως, σε ποιο βαθμό η αναστολή ενδέχεται να εμποδίσει τους σκοπούς της προσβαλλόμενης πράξεως σε περίπτωση που απορριφθεί η προσφυγή της κύριας υποθέσεως [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., C-149/95 P(R), EU:C:1995:257, σκέψη 50, και Βέλγιο και et Belgique και Forum κατά Επιτροπής, C-182/03 R και C-217/03 R, EU:C:2003:385, σκέψη 142, καθώς και διάταξη Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής, C-180/96 R, EU:C:1996:308, σκέψη 89].

104 Εν προκειμένω το Δικαστήριο στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας υποθέσεως θα κληθεί να κρίνει αν η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί και ενδεχομένως αν η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, για παράβαση του επαγγελματικού απορρήτου της αιτούσας το οποίο προστατεύεται από το άρθρο 339 ΣΛΕΕ, το άρθρο 30 του κανονισμού 1/2003, το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ και το άρθρο 7 του Χάρτη καθώς και λόγω παραβίασης του εμπιστευτικού χαρακτήρα των πληροφοριών προς δημοσίευση.

105 Υπό τις συνθήκες αυτές, μια ακυρωτική απόφαση θα στερείται πρακτικής αποτελεσματικότητας αν απορριφθεί η παρούσα αίτηση προσωρινών μέτρων και η Επιτροπή μπορέσει να δημοσιεύσει αμέσως τις επίδικες πληροφορίες χωρίς να αναμείνει την έκδοση της αποφάσεως αυτής. Πράγματι, με τη δημοσίευσή τους οι πληροφορίες αυτές θα έχαναν κατά τρόπο αμετάκλητο την προστασία του επαγγελματικού απορρήτου, με αποτέλεσμα η απόρριψη του αιτήματος προσωρινών μέτρων να προδίκαζε εκ των πραγμάτων τη μελλοντική απόφαση επί της ουσίας, επί του αιτήματος αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως και ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως.

106 Τα επιχειρήματα της Επιτροπής δεν επιτρέπουν να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το συμφέρον της να απορριφθεί η αίτηση προσωρινών μέτρων κατισχύει του συμφέροντος της αιτούσας να διαταχθεί η αναστολή εκτελέσεως που ζητεί.

107 Συγκεκριμένα, σε αντίθεση προς όσα φαίνεται να υποστηρίζει η Επιτροπή, η εκτίμηση που διατυπώνεται στις σκέψεις 46 έως 70 της παρούσας διατάξεως βάσει της οποίας κρίνεται ότι εν προκειμένω επαρκεί το fumus boni juris για να δικαιολογηθούν τα αιτούμενα προσωρινά μέτρα δεν αναιρείται στο πλαίσιο της σταθμίσεως των συμφερόντων, ιδίως όταν βάσει λοιπών πτυχών της σταθμίσεως αυτή κλίνει υπέρ της αιτούσας.

108 Τούτο ισχύει εν προκειμένω. Πράγματι, όσον αφορά τα συμφέροντα που προασπίζεται η Επιτροπή, διαπιστώνεται ότι το συμφέρον του κοινού να πληροφορηθεί το συντομότερο δυνατό την αιτιολογία κάθε πράξεως της Επιτροπής ικανοποιήθηκε ήδη σε μεγάλο βαθμό με τη δημοσίευση το 2007 μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως PHP. Δεδομένου ότι δεν αμφισβητήθηκε ότι το κείμενο αυτό πληρούσε τις απαιτήσεις του άρθρου 30 του κανονισμού 1/2003, μπορεί να τεκμαρθεί ότι περιλάμβανε τουλάχιστον όλα τα αναγκαία στοιχεία προς αιτιολόγηση της αποφάσεως αυτής. Το συμφέρον αυτό θα ικανοποιηθεί, βέβαια, κατά ακόμα πληρέστερο τρόπο σε περίπτωση που το Δικαστήριο απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, καθώς έτσι θα επιτραπεί η δημοσίευση του αναλυτικότερου μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως PHP στην οποία προτίθεται να προβεί η Επιτροπή. Δεν μπορεί όμως να ικανοποιηθεί το συμφέρον αυτό πριν καν εκδοθεί η απόφαση αυτή χωρίς να θιγεί το αντίθετο συμφέρον της αιτούσας.

109 Όσον αφορά το συμφέρον των επιχειρήσεων να γνωρίζουν για ποια συμπεριφορά είναι πιθανόν να τους επιβληθούν κυρώσεις, επισημαίνεται ότι ακόμη και αν η πρακτική της Επιτροπής είναι χρήσιμη προς τούτο, η ίδια η Επιτροπή στην παρούσα υπόθεση φαίνεται να φρονεί ότι σε περιορισμένο μόνο

βαθμό μπορούν οι επιχειρήσεις να στηρίζονται στις προηγούμενες αποφάσεις της για να ρυθμίζουν τη συμπεριφορά τους. Κατά συνέπεια, η μέριμνα της Επιτροπής να γνωστοποιήσει στις λοιπές επιχειρήσεις την αιτιολογία μιας αποφάσεως στην οποία σε κάθε περίπτωση θα μπορούν να στηριχθούν σε περιορισμένο, μόνο, βαθμό δεν επαρκεί για να δικαιολογήσει να θυσιαστεί στην προκειμένη περίπτωση το συμφέρον της αιτούσας. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι η καθυστέρηση της δημοσιεύσεως των επίδικων πληροφοριών οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην Επιτροπή, η οποία φαίνεται μάλιστα να παραδέχεται ότι αφιέρωσε τον χρόνο που έχει μεσολαβήσει από τη δημοσίευση το 2007 του πρώτου μη εμπιστευτικού κειμένου της αποφάσεως PHP για να εξετάσει αναλυτικά τα επιχειρήματα των ενδιαφερομένων κατά τα οποία ορισμένα τμήματα της αιτιολογίας της αποφάσεως αυτής αποτελούσαν επιχειρηματικό απόρρητο.

110 Τέλος, όσον αφορά το συμφέρον των προσώπων που θίγονται από την παράβαση να γνωρίζουν τις λεπτομέρειες της παραβάσεως προκειμένου να ασκήσουν τα δικαιώματά τους κατά των επιχειρήσεων που έλαβαν μέρος στην παράβαση, διαπιστώνεται ότι, ακόμη και αν η αιτιολογία μιας αποφάσεως με την οποία διαπιστώνεται παράβαση μπορεί να είναι χρήσιμη στους ανωτέρω στο πλαίσιο αγωγών αποζημιώσεως, δεν μπορεί πάντως να θεωρηθεί ότι οι αγωγές αυτές μπορούν να στηριχθούν αποκλειστικά στα στοιχεία που απορρέουν από την αιτιολογία.

111 Εξάλλου, σε μια τέτοια περίπτωση το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι εφόσον υπάρχει το ενδεχόμενο η άρνηση προσβάσεως στα έγγραφα, περιλαμβανομένων των εγγράφων που έχουν προσκομισθεί σε αρχή του ανταγωνισμού στο πλαίσιο εθνικού προγράμματος επιείκειας, να μπορεί να εμποδίσει την άσκηση των αγωγών αυτών, πρέπει οπωσδήποτε κάθε τέτοια άρνηση να στηρίζεται σε επιτακτικούς λόγους που να συνδέονται με την προστασία του σχετικού συμφέροντος και να συντρέχουν ως προς καθένα από τα έγγραφα στα οποία δεν επιτρέπεται η πρόσβαση. Πράγματι, η μη δημοσιοποίηση εγγράφου δικαιολογείται μόνον εφόσον υφίσταται κίνδυνος το εν λόγω έγγραφο να θίγει συγκεκριμένα το δημόσιο συμφέρον για αποτελεσματικά προγράμματα επιείκειας (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση Donau Chemie κ.λπ., C-536/11, EU:C:2013:366, σκέψεις 47 και 48).

112 Κατά συνέπεια, το συμφέρον των θιγόμενων προσώπων τα οποία μπορούν να θεμελιώσουν τις αξιώσεις τους μόνο στα έγγραφα που έχουν προσκομισθεί στην Επιτροπή μπορεί να ικανοποιηθεί ταχύτερα στο πλαίσιο αιτήματος προσβάσεως στα έγγραφα σε σχέση με την αναμονή της δημοσιεύσεως της αιτιολογίας της αποφάσεως με την οποία διαπιστώνεται η παράβαση.

113 Εξάλλου, ακόμη κι αν η Επιτροπή προσάπτει στην αιτούσα ότι δεν ανέφερε αν και σε ποιο μέτρο είχε διακοπεί η παραγραφή για δίκες επί αναγωγών λοιπόν μετεχόντων στη σύμπραξη, διαπιστώνεται ότι η ίδια η Επιτροπή δεν προσκομίζει κανένα στοιχεία από το οποίο θα μπορούσε να εκτιμηθεί σε ποιο μέτρο η δυνατότητα των προσώπων που έχουν θιγεί να ασκήσουν τα δικαιώματά τους στο πλαίσιο αγωγών αποζημιώσεως εξαρτιόταν από τη δημοσίευση των επίδικων πληροφοριών πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της ουσίας και ειδικότερα δεν παρέχει καμία ένδειξη όσον αφορά την παραγραφή των αγωγών αυτών.

114 Τέλος, αν διαταχθούν τα αιτούμενα προσωρινά μέτρα, θα διατηρηθεί απλώς, για περιορισμένο χρονικό διάστημα, η κατάσταση που υπάρχει ήδη εδώ και πολλά χρόνια (βλ., κατ' αναλογία, διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου Radio Telefis Eireann κ.λπ. κατά Επιτροπής, 76/89 R, 77/89 R και 91/89 R, EU:C:1989:192, σκέψη 15).

115 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η στάθμιση των διακυβευομένων συμφερόντων κλίνει υπέρ της χορηγήσεως των ζητουμένων προσωρινών μέτρων.

116 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να ανασταλεί η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως και να διαταχθεί η Επιτροπή μέχρι την έκδοση της αποφάσεως επί της αναιρέσεως στην υπόθεση C-162/15 P να μη δημοσιεύσει μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως PHP, με περισσότερες λεπτομέρειες που αφορούν την αιτούσα σε σχέση με το μη εμπιστευτικό κείμενο που δημοσιεύθηκε το 2007.

Για τους λόγους αυτούς, ο αντιπρόεδρος του Δικαστηρίου διατάσσει:

1) Αναστέλλει την εκτέλεση της αποφάσεως C (2012) 3534 τελικό της Επιτροπής, της 24ης Μαΐου 2012, περί απορρίψεως της αιτήσεως εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που υπέβαλε η Evonik Degussa GmbH, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8 της αποφάσεως 2011/695/ΕΕ του προέδρου της Επιτροπής, της 13ης Οκτωβρίου 2011, σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού (υπόθεση COMP/38.620 — Υπεροξείδιο του υδρογόνου και υπερβορικό άλας), έως ότου εκδοθεί απόφαση επί της αναιρέσεως στην υπόθεση C-162/15 P.

2) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή διατάσσεται μέχρι την έκδοση της αποφάσεως επί της αναιρέσεως στην υπόθεση C-162/15 P να μη δημοσιεύσει μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως C(2006) 1766 τελικό της Επιτροπής, της 3ης Μαΐου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ κατά των Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira Oyj, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA και Arkema SA (υπόθεση COMP/38.620 — Υπεροξείδιο του υδρογόνου και υπερβορικό άλας), με περισσότερες λεπτομέρειες που αφορούν την Evonik Degussa GmbH σε σχέση με το μη εμπιστευτικό κείμενο της αποφάσεως αυτής που δημοσιεύθηκε το 2007.

3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)